

ဆုမြတ်မ္မနိမ္မနိ

အကြင်နာများ ကောင်းကင်ယံသို့ လွင့်တင်ထားသည့်

တချို့က မြင်မြင်ချင်း ချစ်တတ်ကြသည်။ ။

တချို့က အမှတ်တမဲ့ တွေ့ဆုံရာမှ အမှတ်တရတွေ ဖြစ်ကာ သတိတရ ချစ်တတ်ကြသည်။ ။

တချို့က အနေကြာလာ၍ သံယောဇဉ်တွေ ဖွဲ့တည်ချည်နှောင်ရင်း ချစ်သွားတတ်ကြသည်။ ။

တချို့က သနားစိတ်လေးမှ တစ်ဆင့် ကရုဏာသက်ကာ ချစ်သွားတတ်ကြသည်။ ။

တချို့က အထင်ကြီး လေးစားရာမှ ချစ်တတ်ကြသည်။ ။

တချို့က ချစ်တတ်ကြသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချစ်ရဆုံး လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့လျှင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေတာကို တွေ့ရပါမည်။

(ထိုထူးခြားချက်ကို သင်မှ လွဲ၍ အခြားသူများ မသိနိုင် ...။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့ကို သင်က ချစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

လိုက်ဒေးသည် အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်လေးကို ရင်ထဲ၌ တင်းတင်းပွေ့ကာ လမ်းလျှောက်လာသည် မှာ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက်တို့ ထိတယ်တောင် မထင်ရချေ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးသည် ဝါဂွမ်းစလေး တစ်စနယ် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး၍ နေသည်။ ဒီနေ့သည် လိုက်ဒေးရဲ့ ၁၀အတွက် အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံး၊ ပျော်ရွှင်ကျေနပ် ရဆုံး နေ့တစ်နေ့ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဆယ်တန်း အောင်တုန်းကတောင် လိုက်ဒေး ဒီလောက်မပျော်ခဲ့။ စာရေးခြင်းကို အထူးတလည် ဝါသနာပါသော၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ကဗျာလေးတွေ ရေးပို့ကာ အမြဲအပယ်ခံနေရသော လိုက်ဒေး အတွက် အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဝတ္ထုတိုလေး ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရသည် မှာ ကြီးစွာသော ဆုလာဘ်ကြီး တစ်ခုလိုပဲ ဖြစ်၏။

လိုက်ဒေးရဲ့ ပါးစပ်မှာ နားရွက်သို့ပင် တက်ချိတ်၍ နေသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် တည်ရှိရာ (၃၇)လမ်းသို့ စာအုပ် လက်ဆောင် နှင့် စာမူခသွားရောက်ထုတ်ယူစဉ် အယ်ဒီတာပြောလိုက်သော စကားသံက နားထဲမှ မထွက်သေးချေ။

"အလင်းရောင်မှာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ စာများများ ဖတ်၊ များများ အရေးကျင့်ပါ"

အဲဒီလိုလေး အပြောခံရတာကိုပင် လိုက်ဒေးမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ဝမ်းသာလျက် ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ ကြိုးစားသွားမှာ ပါ၊ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ဆုံးမပါ၊ ဝေဖန်ပါ၊ အကြံပေးပါဦးနော်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ လက်ရေးလှလှနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေးတတ်တာကိုက အယ်ဒီတာကို ဆွဲဆောင်နေပါပြီ ..."

"ဆက်ပြီးတော့သာ ကြိုးစားသွားပါ၊ စာများများ ဖတ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်"

ဒီနေ့ကတော့ လိုက်ဒေး အတွက် ဘယ်လို ပျော်စရာ ကောင်းသော နေ့မှန်းကို မသိချေ။ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ကဗျာလေးတွေ ရေးလာတာကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမှ အရွေးမခံခဲ့ရ။ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လိုက်ဒေးက ဇွဲမလျှော့ပေ။ မလျှော့သော ဇွဲတွေရဲ့ ရလဒ်ကတော့ နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲမှာ အခု လို ပါဝင်ခွင့် ရလာတာပဲပေါ့။

ဆယ်တန်း ဖြေပြီးကတည်းက ဝတ္ထုတိုလေးတွေ စတင်ရေးသားခဲ့သော လိုက်ဒေးအတွက် တက္ကသိုလ်တတ်ရတော့မည့် အချိန်မှာ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် ရွေးချယ် ဖော်ပြခံရခြင်းသည် အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းလည်း ဖြစ်သေးသည်။ လုံးချင်း ဆရာမဟု အမြဲနောက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ခေါင်းမော့ ရင်ကော့ ပြနိုင်ပြီ။

အို ... အရာရာဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့ နေပြီ။

နာမည်အရင်းကိုပဲ ကလောင်နာမည် ပြန်ယူထားသော အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို ပုံနှိပ် စာလုံးဖြင့် ကဗျာဆန်ဆန်တွေ့ရတာကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တကယ့် စာရေး ဆရာမကြီး တစ်ဦးနယ်

မခြား ခံစားရစေသည်။ လိုက်ဒေးသည် စာအုပ်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ ပျော်ရွှင်လိုက်၊ အထဲမှ ဝတ္ထုတိုလေးကို ပြန် ဖတ်လိုက်နှင့် လမ်းတောင် ဖြောင့်ဖြောင့် မလျှောက်နိုင်။

ဒီလို ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် အလုပ် များ နေတုန်းမှာ ပဲ ကျယ်လောင်သော စက်သံတစ်ခုနှင့် ကားတစ်စင်းဟာ အကွေ့တစ်ခုမှ သွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာကာ လိုက်ဒေး ထံသို့ တိုက်တော့ မတတ် ပြေးလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ လိုက်ဒေးသည် ကားတိုက်မှာ ကို စိုးရိမ်သည့် စိတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် လမ်းဘေးသို့ ခုန်ရှောင်လိုက်လျှင် ခလုတ်တိုက်မိကာ ဖရိုဖရဲ လဲကျလို့ သွားရသည်။

လွယ်ထားသော အိတ်ရော၊ လက်ထဲမှ စာအုပ်ရောဟာ အားလုံး တစ်ခု တစ်ခြားစီ ဖြစ်၍ ကုန်သည်။ လိုက်ဒေးမှာ လူလဲကျတာကို အဲဒီလောက် ဂရုမစိုက်အားသေး ချက်ချင်း ဖုတ်ဖက်ခါထကာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကပျာကယာ ရှာရသည်။

ရင်နှင့်စရာ ကောင်းသည် မှာ လိုက်ဒေးရဲ့ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်လေး သည် ရေမြောင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ အဖတ်ဆယ်၍ မရတော့လောက်အောင် ရေစိုနူးပွကာ ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သော စာအုပ်လေးကို ကြည့်ကာ လိုက်ဒေးရဲ့ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးနစ်နာ သွားသလို အကြီး အကျယ် ခံစားသွားခဲ့ရ၏။

ကိုယ့်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြား တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ရလျှင် ချက်ချင်းလိုပင် ထွက်လာတတ်သော ဒေါသစိတ်ကြောင့် လိုက်ဒေးသည် တရားခံဖြစ်သော ကားကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အဲဒီကားကလည်း အရှိန်တို့ကာ ဒီဘက်ကရော ဘာများ ဖြစ်သွားသေးလဲ ဟု စူးစမ်းရိပ်ဖြင့် အကဲခတ်နေတာကို ကြုံသည်။

လိုက်ဒေး ထလာတော့မှ စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် မောင်းထွက်ဖို့ ပြင်နေသောကားကို မုန်းမုန်းတီးတီး စိတ်ဖြင့် အနားမှာ ရှိနေသော ရေသန့်ဘူးခွံနှင့် အားကုန် ပစ်ပေါက် ထည့် လိုက်တော့လေသည်။

"ဒေါင်"

လိုက်ဒေးရဲ့ လက်က ဒီနေရာတော့ တကယ့်ကို ချီးကျူးဖို့ ကောင်းသည်။ အမိုးဖွင့်ပြိုင်ကားမောင်းသူရဲ့ ဦးခေါင်းကို တည့် တည့်သွား၍ မှန်တာဖြစ်လေသည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုကားဟာ ရပ်သွားတော့လျက် ကားမောင်းသူက အောက်သို့ ဆင်း၍ လာလေသည်။ ။ ပြီးလျှင်သူက လိုက်ဒေးထံ ဒေါသကြီးသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် တရကြမ်းလျှောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် လိုက်ဒေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း အရွယ်ရှိလျက် တစ်ခေါင်းလုံးကို ကျစ်ဆံမြီးတွေ ကျစ်ထားသော၊ တီရှပ်ပွပွ ဘောင်းဘီပွပွ ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

မြင်တာ နှင့် ကို Hip Hop ဒီဇိုင်းနှင့် သိသာစေသော သွင်ပြင် ဟန်ပန်နှင့် ဖြစ်လေသည်။ သူက ကားပေါ်မှ ဒေါသတကြီး ဆင်းလာကာ ...

"ဟေ့ ... မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွ ... ဟမ်"

သူပုံစံက လိုက်ဒေးကို စားတော့ ဝါးတော့မည့် အတိုင်း။ လိုက်ဒေးသည် လည်း ခါးထောက်၍ မိုက်ကြည့် ပြန်ကြည့် လျက်ရှိကာ ...

"နင်က ကားကို ဘယ်လို မောင်းလာတာလဲ၊ ဟိုမှာ မြင်လား၊ နင့်ကြောင့် ငါ့စာအုပ် ရေမြောင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားတာ ..."

အားလုံး ရေစို စုတ်ပြဲကုန်ပြီ

"ဟာ ... အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ နင့်ဘာသာ ကြောက်
လန့်တကြား ခုန်ပေါက် ရှောင်နေတာလေ၊ နင့်ကို ငါ့ကားနဲ့ တိုက်မိလို့
လား"

"အို ... တိုက်မိမိ မမိမိ၊ နင်စွတ်ရမ်းပြီး မောင်းလာလို့ ဒီလို ဖြစ်
ရတာ၊ နင့် ကားခေါင်းကြီးက ငါ့ဆီ တည့်တည့် ပြေးဝင်လာတဲ့ ဟာ၊
ရှောင်မှာ ပေါ့ ..."

"နင့်ကားက ငါ့ကို မတိုက်မိဘူးလို့ ပြောနိုင်လား"

"ပြောနိုင်တယ်၊ ငါက ဒီလိုပဲ မောင်းတာ၊ ဆယ့်သုံးနှစ်သားတည်း
က ကားမောင်းလာတာ၊ တစ်ခါမှ မတိုက်ဖူးသေးဘူး၊ နင်သာ တရုတ်
ကားတွေ ကြည့်ပြီး သိုင်းရူးရူးပြီး ခုန်ရှောင်နေတာ ..."

တောက် ... ငါ့ခေါင်းကိုများ ရေသန့်ဘူးနဲ့ ပေါက်ရတယ်လို့ ကွာ၊
မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ပေါ့"

သူက မကျေမချမ်းနှင့် လက်သီးဆုပ်ကာ ဆိုလျှင် လိုက်ဒေးသ
ည် ပါးဖောင်းအောင်ပင် ဒေါပွလျက် ...

"အောင်မယ် ... မိန်းကလေး ဖြစ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်က
ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ငါက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နားလည်လား ..."

ဖြစ်နိုင်ရင် နင့် ခေါင်းကို ခွဲတောင်ပစ်ချင်တာ၊ အနားမှာ ရေသန့်
ဘူး ရှိနေတာ ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်"

"တောက် ... ဘယ်လို မိန်းမမျိုးနဲ့ လာတွေ့နေမှန်းကို မသိဘူး"

"အေး ... ငါကလည်း နင်နဲ့ တွေ့ရတာ တကယ့် အကုသိုလ် ဝင်
တာပဲ၊ နားလည်လား၊ နင့်ကို ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး"

"မကျေနပ် သေလိုက်ပေါ့ကွာ၊ သူကများ ပြောရတယ် ရှိသေး"

"နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ နော်၊ ပုံစံကိုက အရူးလို မြောက်ကြွ ကြွ ဒီဇိုင်းနဲ့
၊ တောက် ... ကြည့်လို့ ကို မရဘူး"

"ကြည့်မရရင် ကြည့်မနေနဲ့ ပေါ့ကွာ၊ ထွက်သွားပါလား"

"လျှာမရှည်နဲ့ ၊ ငါ့ဘာသာငါ သွားချင်သွားမယ်၊ မသွားချင် မသွား
ဘူး"

တောက်

သူက တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ လိုက်ဒေး ကို ပေစောင်း
စောင်း ကြည့်လျက် မကျေမချမ်းပုံနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်
။ ခဲတစ်လုံးကိုပင် ပိတ်၍ ကန်လိုက်သေးလေသည် ။ ပြီးလျှင် ကား
တံခါးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပိတ်လျက် တရကြမ်း မောင်းထွက် သွား
သည် ။

လိုက်ဒေးသည် မုန်းစရာ ကောင်းသော သူ့ကားရဲ့ အင်ဂျင် စက်သံ
အကြီးကြီးနှင့် သူ့ကို မျက်ဝန်းများ မှေးစင်းကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့ရင်းမှ
နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်မိသည် ။ ထို့နောက် ရေ မြောင်းထဲမှ
စာအုပ်လေးထံ အကြည့် ရောက်သွားလျှင် ငိုချင်လောက်အောင်ကို စိ
တ်ဆင်းရဲ သွားရလေသည် ။

ပြန်တော့ ဝယ်လို့ ရတာပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမ အလင်းရောင် အ
တွက် မေတ္တာ လက်ဆောင် ဆိုသော စာသားလေးက ဘယ်လိုလုပ် ပါ
ဝင်တော့မှာ လဲ။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က လက်ဆောင်ရတာနဲ့
အပြင်က ဝယ်ရတာနဲ့ ဖီလင်ချင်းက ဘယ်တူမှာ လဲ။

အို ... အဲဒီ မိစ္ဆာအစုတ်ပလုတ်ကို လိုက်ဒေး တစ်သက် မကျေပေ

နိုင်ငံ လာပြီကွ၊ မိုက်တယ် ... မိုက်တယ်

သူကား ဝင်လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက ထိုင်ရာမှ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ထအော်ကြသည် မှာ ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံကိုတောင် လွှမ်းမတ်တပ်ငါး။

သူက စတီယာတိုင်ကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း ဒီကောင်တွေ အုပ်စုနား အရောက်မှာ ကားကို ဘရိတ် ဖမ်းလိုက်သည် ။ သူ့ကားခေါင်း အစွန်းနှင့် ပေါက်ပေါက် ဒူးခေါင်းတို့ မှာ အပ်တစ်ဖျားစာ အကွာပဲ ရှိတော့သည် ။ သူက ကားမောင်းလျှင် အဲဒီလို မထိတထိတွေ လုပ်ရတာကို အလွန် ဝါသနာပါသည် ။

အဲဒီအတွက် သူ့ရဲ့ ကားမောင်းပညာကိုလည်း ဂုဏ်ယူရသလို၊ သူ့ကား ကောင်းတာကိုလည်း ကျေနပ်ရသည် ။ သူက သူ့ကားလေးကို တော်တော် Crazy ဖြစ်ပါသည် ။ သူ့ဘဝ တွင် မြတ်နိုးခုံမင်ရဆုံး အလုပ်နှစ်ခုပဲ ရှိသည် ။ အဲဒါက သီချင်းဆို၊ သီချင်းရေးခြင်းနှင့် ကားအလှဆင်ခြင်း။

သူက ကားတံခါး မဖွင့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။ မြူးကြွ ပေါက်ကွဲသော သီချင်းသံက ပျံ့လွင့်ဆဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကားအနားသို့ သွားရောက်ကာ car audio တပ်ဆင်ထားတာကို သေချာ ကြည့် ရှုနေကြသဖြင့် သူ ဘာဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာ

ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြသေး။

"အခုမှ မိုက်သွားတာကွ၊ ဒါမျိုးတပ်သင့်တာ ကြာပြီ။ Speaker တစ်လုံးတည်းကနေ အသံစုံ ထွက်နေတာထက် ဒီလို Sound system (အသံ လည် ပတ်စနစ်) နဲ့ နားထောင်ရတာ ပိုမိုက်တယ်"

"မင်း ဘယ်မှာ လုပ်တာလဲ၊ ကို ဇင့် ဆီမှာ ပဲလား"

မေးသာ မေးနေတာ သူ့ကို လှည့်ပင်မကြည့်။ ကားပေါ်တက်၍ ဟိုဒီကလိနေကြသည် ။

"ဘာ တပ်လိုက်လဲ၊ Pioneer ပဲလား၊ ငါ့ အစ်ကိုကတော့ Denon ကို Original Brand တပ်မလို့ တဲ့ ကွ ...

မင်းဆီတောင် လာကြည့်ဦးမလို့ တဲ့ "

"ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာတင်းလာတာလဲ၊ ဖားသားကြီးနဲ့ ကွိုငံလာလို့ လား"

သူ့ အခြေအနေကို အရင်ဆုံးသတိထားမိတာက ချိုသား ဖြစ်သည် ။

သူ့ရဲ့ မှန်တင်းတင်း ရှုတည်တည် ဖြစ်နေသော ရုပ်ကို တခြား ကောင်တွေကပါ မြင်သွားပြီးတော့မှ ကက်ဆက် ပိတ်ပစ်လျက် အနားသို့ ရောက်လာကြသည် ။

"နိုင် ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ဆီကို အလာမှာ အာရုံနောက်စရာ တစ်ခုနဲ့ တွေ့ခဲ့ရလို့ ပါ"

"ဘာလဲ ... ဟိုကောင်တွေ အဖွဲ့နဲ့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငတုံးမ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လာတာ"

သူက အဲဒီလို အစချီကာ တွေ့ကြုံလာရသော အဖြစ်သနစ်အစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူပြောတာကို ပေါက်ပေါက် ၊ မြင့် မြတ် နှင့် ချို သားတို့ က ရယ် ရွှင် မြူးနေသော မျက်လုံးတွေဖြင့် နားထောင်ပြီး နောက် ပြီးလျှင် တဟားဟား ရယ်ကြတော့သည်။

ဟား ဟား ဟား ... လက်"စသတ်တော့ နိုင်းတစ်ယောက် စင်ပေါ်မတက်ခင်တည်းက ရေသန့်ဘူး နဲ့ အပေါက်ခံနေရပြီကိုး

"တော်စမ်းပါကွာ ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ"

"ဟော ... ဟော ... တွေ့လား၊ မင်း အခုတော့ အဲဒီစကားကို ပြောပြီ။ နိမိတ်တွေ နမာတွေ မင်း ယုံတယ် မဟုတ်လား ..."

ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ တို့ အဖွဲ့ နာမည်ကို သြဇာသီး လို့ ပဲ ပေးကြရ အောင်ပါလို့ "

"အာ ... အရေးထဲ ဒီ ဗေဒင် ရူးက တစ်မှောင့်"

သူက စိတ်တိုတိုနှင့် ပေါက်ပေါက်ကို အော်ထည့် ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက စတင် အတွဲညီခဲ့ ကြသောသူများ ဖြစ်ပြီး သီချင်းဆိုခြင်းကို ဝါသနာပါကြ ရာမှာ လည်း လုံးဝ တစ်ထပ်တည်း ကျ၏။

သူတို့ ရှစ်တန်းလောက်တည်းက မြန်မာပြည်မှာ စင်ခေတ်စားခဲ့ သော Hip Hop ဂီတကို တစ်ဖွဲ့လုံး ရူးသွပ်ကြတာခြင်းလည်း ညီ၏။

အခုလို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသော အချိန်မှာ တော့ သူတို့ ရဲ့ ဝါသနာ ပိုးတွေက တားမရ ဆီးမရ ကြီးထွား လာပြီး ဖြစ်သည်။

သူတို့ လေးယောက်ထဲမှာ မှ သူနှင့် မြင့်မြတ်က

သီချင်းရေးတာပါ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရေးစပ် သီဆိုထားသော သီချင်း သုံးလေးပုဒ်ခန့်ကို ပရိဂျူဆာ တစ်ယောက်က နားထောင်ပြီး သဘော ကျသွားကာ Hip Hop Live Show တစ်ပွဲမှာ သီဆိုဖို့ ကမ်းလှမ်းထားခံ ရချိန် ဖြစ်လေရာ ဒီအချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ မြေကြီး နှင့် မထိချေ။

အခု လောလောဆယ်မှာ အခွေထုတ်ဖို့ မစဉ်းစားသေးဘဲ Live Show တွေမှာ ဝင်ဆိုရင် ပရိသတ်ရမည်။ ပရိသတ်ကြားထဲ အတန်အ သင့် ပျံ့နှံ့တော့မှ အခွေ ထုတ်ကြမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချင်းလည်း ညီကြသည်။

မညီတာက အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် အဖွဲ့ နာမည် ကိစ္စပင်။

နာမည်ကိစ္စက ဘယ်လိုမှ စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်ကြ သေး။ တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်နာမည်၊ တစ်ယောက်က မြန်မာနာမည်၊ ဗေဒင်ဆို အလွန်ယုံတတ်သော ပေါက်ပေါက်က ဗေဒင်ဆရာ ရွေးပေး သော အမည်မှ ... စသဖြင့် အကြိုက်ချင်းတွေက ဘယ်လိုမှ မတူကြ။

"ဩဇာသီး ဆိုတဲ့ နာမည်က မိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ဓာတ်သဘောအရ လည်း ကောင်းတယ်၊ လူ စိတ်ဝင်စားခံရမယ့် နာမည်မျိုးပါ ...

နောက် ငါတို့ အဖွဲ့ နာမည် ကြီးသွားရင် ဩဇာသီး Logo တံဆိပ် တွေနဲ့ တီရှပ်တွေ ဘာတွေ ထုတ်ပြီး လုပ်လို့ တောင်ရသေးတယ်

နော်ကွာ ... နော် ... ဩဇာသီးပဲ ပေးကြရအောင်ပါ"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ သူများ တွေ နာမည် လှလှလေးတွေ ပေးနေ တာ ဘယ်လောက်မိုက်လဲ"

"နာမည် က အဓိက မဟုတ်ပါဘူးကွာ ၊ ကဲ ... ဒါဆို မြေပဲယို ဆို တဲ့ နာမည်ကျ ဘာလုပ်မလဲ ပြော၊ မြေပဲယိုဆို ဘယ်လောက် အောင်မြင်သွားလဲ ...

နာမည်ကြားတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားကြတာ ...

လုပ်ပါကွာ၊ ဒီနာမည်ပဲ ရွေးရအောင်ပါ၊ မင်းတို့ လည်း စိတ်ကြိုက်ရွေးထားတဲ့ နာမည် မရှိဘူး မဟုတ်လား ...

ဒီနာမည်နဲ့ ငါတို့ အဖွဲ့ ပေါက်ကိုပေါက်မှာ ၊ မပေါက်ရင် ကြိုက်သလို ပြော"

ပေါက်ပေါက်သည် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ထိုနာမည်ကိုမှ အသည်းအသန် ဖြစ်၍ နေသည် ။ သူတို့ မှာ လည်း တကယ်တမ်း ပြောဆို စိတ်ကြိုက်ရွေးထားသော နာမည်မရှိ။ သူနှင့် မြင့်မြတ်ကလည်း နာမည် ရွေးဖို့ ထက် သီချင်းရေးဖို့ သာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသောသူများ ဖြစ်ကြသည် ။ နာမည်ကိစ္စကို အဲဒီလောက် မခံစားကြ။

သူက မြင့်မြတ်ကို ဘယ်လိုလဲ ဟူသော အထာဖြင့် မျက်စပစ်ပြလျှင် မြင့်မြတ်ကလည်း အေးဆေးပဲ ဟူသော ဒီဇိုင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

ဒါဆို သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ ချိုသားကလည်း ခေါင်းသာ မညိတ်တာ လူက ပြုံးတုံ့တုံ့။ ပေါက်ပေါက် ခမျာ သူတို့ မျက်နှာတွေကို သနားစဖွယ် လိုက်ကြည့်နေရပြီးမှ ...

"ကဲ ... ဘယ်လိုတုန်း၊ ငါပြောတာ လက်ခံ ပြီလား"

"အေးကွာ ... အေး"

"မင်းတို့ အားလုံးသဘောတူတယ်ပေါ့"

"အေး"

"ဟား ... အိုခေ၊ ဒါမျိုးမှ ပေါ့ကွာ၊ သေချာပါတယ်ကွာ၊ တို့ ဩဇာ သီး အဖွဲ့ကပေါက်မှာ ပါ။ မင်းတို့ ဟာက ရှေ့လယ်ရောက်ရင် စင်ပေါ် တက်ရတော့မယ်။ ခုထိ နာမည် မရွေးရသေးတာကတော့ မမိုက်ပါဘူး ...

အင်တာဗျူးတွေ မေးရင် ဒီနာမည်ကို ရှစ်တန်းတည်းက ရွေးခဲ့တာ လို့ဖြေ၊ ဟား ဟား ဟား"

ပေါက်ပေါက်က အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးနှင့် ရယ်နေလျှင် သူ့ မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် လိုက်မရယ်နိုင်သေး။ သူ ခေါင်းကို ရေသန့် ဘူးနှင့် အပေါက်ခံရတာအား အခုထိ အခဲမကျေနိုင်သေးချေ။

"ဟေ့ကောင် နိုင်းဒီပါ၊ ရုပ်ကလည်း တင်းတုန်း ပါပဲလားကွ၊ ပြေ လိုက်ပါတော့ကွာ ...

မင်းလည်း "

"မဖြေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ခေါင်းကို အမေ ရိုက်ရင်တောင် မကြိုက်တဲ့ ဟာ၊ ဘာမှ မဆိုင့်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ရေသန့်ဘူးနဲ့ ပေါက်တာ၊ ကျေစရာလား ... လုံးဝပဲ"

"အေးပါကွာ၊ မင်းကို ဩဇာသီး အဖွဲ့ရဲ့ အဆိုကျော် တစ်ယောက် မှန်း မသိသေးလို့ နေမှာ ပေါ့ ...

နောက်ကျမှ ငါတို့ ပရိသတ် ဖြစ်လာမှ အံ့ဩသွားမယ် ... ဟဲ ဟဲ"

"ဒီအရူး က တစ်မှောင့်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒီနေ့ အဖွဲ့ နာမည်ရတဲ့ အ ထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ရွှေခိုင်မှာ အကင်သွားစားကြစို့ ... ဟုတ်ပြီလား"

"မင်းကတော့ အစားပဲ စဉ်းစားနေ"

"ညနေမှ စားမယ်လေကွာ ဒီမှာ ငါနဲ့ နိုင်းနဲ့ သီချင်း တစ်ပုဒ် ရေးနေတာ မပြီးသေးဘူး ..."

ကဲ ... နိုင်း၊ မင်းလည်း ဟိုမဒီကို စိတ်ထဲကနေ ထုတ်လိုက်တော့ ၊ နောက်မှ မင်း ဖီလင်တွေကို သီချင်း ပြန်ရေး၊ ဟုတ်ပြီလား ..."

ကားမောင်းရင်းနဲ့ ထွက်သွား xxx အကွေ့မှာ စ တွေ့ရ xxx ထိမလို ငြိမလို ဖြစ်သွား xxx ရေသန့်ဘူးနဲ့ အပေါက်ခံရ xxx နောက်မှန်သဗျ ... အိုး ... ရေး ... ကမ်းမွန် ..."

မြင့်မြတ်က သူ့ အကြောင်းကို လက်တန်း သီချင်းစပ်ကာ ရွတ်ပြလျှင် သူ့မှာ အခုမှ ပဲ ပြီးနိုင်တော့တာ ဖြစ်သည် ။ သေချာသည် ။ မုန်းစရာ ကောင်းသော ထို ကလေးမအကြောင်းကို သီချင်း တစ်ပုဒ်တော့ ရေးကို ရေးရဦးမည်။ ဒါမှ ပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမှာ ဖြစ်လေသည် ။

တကယ်တော့ သူတို့ ရဲ့ Hip Hop ဂီတသည် နှလုံးသားရဲ့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသေးသည် ။
